

Jap Sevdiren Kadın 43

– KOCAMANOĞLU · 15 Ağustos 2015

Babama Japonya'yı Sevdiren Kadın-43

...

Safa, Hitomi Hanımın ne kadar çok üzgün olduğunu görüyordu. Sözlerinden daha çok halinin ne kadar samimi olduğuna şahitlik ediyordu. Safa, üniversitede tanıştığı, beraber derslere ve ameliyatlara girdiği, ailesi diye tanıştırdığı, gönlünü kaptırmamak için uzun bir süreden beri kendisiyle mücadele ettiği Ayumi, Hitomi Hanımın diğer kızı olabilir miydi? Kendisi de merak etmeye başladı. Bu bir tesadüf olabilir miydi? Yoksa kaderin bir cilvesi miydi? Bundan o kadar emin olamıyordu.

Ama Yumi'nin Ayumi'den hiçbir farkının olmadığını görmesi, Ayumi'nin Yumi'nin ikizi olabileceği gerçeğini göz ardı edemezdi. Hitomi Hanım Safa'nın gözlerine ve dudaklarına bakıyor. Yıllardır kaybedip göremediği kızının varlığından haberdar edecek bir söz için bakınıp duruyordu. "Bir anne için yavrusunu kaybetmesinin ne olduğunu bilemezsiniz. Ne biliyorsanız anlatınız lütfen..." dedi

"Hitomi Hanım, Tokyo üniversitesinde benimle birlikte doktora yapan Ayumi isminde bir kız var. Sizin kızınız mı değil mi bilmiyorum?"

"Onun hakkında ne biliyorsanız anlatınız lütfen!"

"Büyük bir ihtimal sizin kızınız olabilir. Yumi'yi görünce onu gördüğümü zannettim. O kadar çok benziyorlar ki! Sizin sözlerinizi hatırlayınca Yumi'nin yanında geçiştirmeye çalıştım."

"Nerede oturuyor?"

"Tokyo'da yaşıyor."

"Sıhhati nasıl?"

"Gayet iyi..."

"Peki, onun sağ kolunda hemen dirseğinin alt kısmında bir mercimek tanesi kadar siyah bir ben olacak... Hiç farkına vardığınız oldu mu?"

Safa durdu düşünmeye başladı. "Hiç dikkat etmedim," dedi.

"Peki, yanınızda hiçbir resmi yok mu?"

Safa “Durun tabletimde birkaç resmi olacak” dedi ve tabletinde Ayumi’nin resimlerinin bulunduğu dosyayı açtı. Hitomi Hanım heyecan içinde tabletin ve resim dosyanın açılmasını sabırsızlıkla bekledi. Safa kayıtlı mevcut resimleri tek tek gösterdi.

Hitomi Hanım “Yemin olsun ki, bu benim kızım. Bu benim kızım... Nasıl da büyümüş, serpilmiş...” Hitomi Hanım heyecanından sevinç gözyaşlarını tutamayarak ağlamaya başladı. O heyecanla Safa’nın boynuna sarıldı. “Yavrum, heyecanımı hoş gör... Kendimi kaybettim. Bana bu sevinci yaşattığın için sana minnettarım. Sana çok çok teşekkür ediyorum. Buda tuttuğunu altın etsin...”

Safa, Hitomi Hanımın heyecanının ve ağlamasına dayanamadı. “Ne olur sabırlı olun... Ben Ayumi ile sizi elbet buluşturmak için elimden geleni yapacağım.”

“Ne zaman?”

“Çok acele etmeyin. Sabırlı olmanız lazım. Yirmi iki yıl beklemişsiniz. Biraz daha sabrediniz.”

“Gel o ayrılığın acısını sen bana sor...”

“Bildiğim kadarıyla Ayumi, annesini ölmüş olarak biliyor. Yıllar sonra hiç tanımadığı bir kadın karşısına çıkacak ve o kadının annesi olduğunu öğrenecek... Bu durum onu derinden etkileyebilir. Bir anda sizi anne olarak kabullenmesini beklemezsiniz. Onun için zamana ihtiyacınız olabilir. Gerekirse ona yakın olacak, onun güvenini ve sevgisini kazanmanın bir yolunu bulmanız gerekecek. Onu zorlayamazsınız. Sevgi ile nefret ikiz kardeş gibidir. Onun sevgisi yerine nefretine de muhatap olabilirsiniz. Her ihtimali düşünmek zorundasınız.”

“Bak ben bunları akıl edemedim. Doğru söylüyorsunuz.”

Hitomi Hanım Safa’nın bildiği her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istiyordu. Safa sanki bir soru yağmuruna tutulmuştu. Yıllardır kızının yokluğunun hasretiyle kavrulmuş bir kadınla baş başaydı. Ona yardımcı olmak istiyordu ama bu güne kadar kendisi için pek gerekli görmediği konuları bilmek, sormak ve ilgilenmek gibi bir çaba ve gayreti olmamıştı ki! Daha fazla bilgi vermeye, faydalı olmaya bildikleri yetseydi. Bildiklerini paylaşmakta bir sakınca görmeyecekti.

“Ayumi ile samimi misiniz?”

“Üç yıldır üniversitede ve hastanede bir aradayız.”

“Sorumun cevabını tam olarak alamadım.”

“Samimiyiz.”

“Ne kadar samimisiniz? Yani onu seviyor musunuz?”

“Ayumi’yi herkes sever...”

Safa Ayumi’nin öz annesini tanımış olmaktan memnundu. Hatta Ayumi’nin öz annesinin babasının mektup arkadaşı olarak karşısına çıkmış olmasının şaşkınlığını bile üzerinden atabilmiş değildi. Her şeye rağmen, babasının hatırına ve gelecek günler hatırına hoş geçinmek istiyordu. Yıllardır bedenen yıpranmış, duygusal olarak hırpalanmış bu kadını daha fazla hırpalayarak yormak istemiyordu.

“Yavrum! Herkesin sevmesi o kadar önemli değil. Lütfen bana kaçamak cevap verme. Sevmenin bir ayıplığı da yoktur. Sen onu seviyor musun?”

“Daha çok o beni seviyor”

Hitomi Hanım ısrarla Safa’nın düşüncelerini öğrenmek istiyordu. Bu yüzden de, kendi ağzından Ayumi’yi sevdiğini duymak istiyordu. Sorusunu yineledi.

“Sen onu seviyor musun?”

“Elbette ben de onu seviyorum.”

“Halası olarak tanıdığı kadının haberi var mı?”

“Yakın arkadaş olarak biliyorlar.”

“Onlarla tanıştınız mı?”

“Evet!”

“Nasıl insanlar?”

“Sizin bizim gibi insanlar. Halası çok katı kuralları olan, her şeye sahiplenmeyi ve kendinin kontrolünde olmasını seven bir kadın... Eniştesi daha uysal, daha anlayışlı ve hoşgörülü biri...” Safa ilk defa Ayumi’nin ziyaretine nasıl gittiğini, nerede ve nasıl bir yerde oturduklarını anlattı. Orada yaşananları bir bir aktardı. Hitomi Hanım da sanki kendisi de gitmiş ve orada yaşananları hafızasına kaydetmek için can kulağıyla bu genç adamı dinliyordu.

...

Devamı Var

...

Ant-150515